

Sygn. akt: I C 1300/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko J. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. D. na rzecz powoda M. S. kwotę 28.890,47 zł (dwadzieścia osiem tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt złotych 47/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej J. D. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.178,20 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt osiem złotych 20/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu) kwotę 1.867,38 zł (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt siedem złotych 38/100), tytułem zwrotu wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa,

V. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu) kwotę 800,31 zł (osiemset złotych 31/100), tytułem zwrotu wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z:/

1. (...)

2. (...)

Dnia 26 października 2017 roku

Sygn. akt I C /14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 07.06.2016 roku

Powód M. S. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. domagał się od pozwanej J. D. zapłaty kwoty 41.040 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Powód domagał się także zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, iż wiosną 2014 roku strony zawarły umowę z mocy której pozwana zleciła powodowi wykonanie prac w postaci dokończenia zabudowy meblowej oraz drzwi wewnętrznych do lokalu Pozwanej położonym w N. przy ul. (...). Ze względu na fakt polecenia pozwanej przez znajomego powoda J. K. strony nie zawarły umowy na piśmie. Po zapoznaniu się z niezbędnym zakresem prac, uzgodniona została za ich wykonanie cena w wysokości 36500 złotych netto powiększona o należny podatek VAT. W związku ze zwiększeniem przez pozwaną zakresu powierzonych prac w toku ich realizacji wynagrodzenie to uległo następnie zwiększeniu o kwotę 1700 złotych netto, powiększonego o podatek VAT. Pracownicy powoda M. K. i M. B. przystąpili do wykonywania prac, które były realizowane w przeciągu roku. Po zakończeniu prac pozwana dzieło przyjęła bez zastrzeżeń. Po zakończeniu prac powód wielokrotnie zwracał się do pozwanej o zapłatę umówionego wynagrodzenia jednak bezskutecznie (k. 1-3).

W dniu 26 października 2015 roku Referendarz Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 12).

Pozwana J. D. od nakazu zapłaty wniosła sprzeciw (k. 17-24) domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu stanowiska pozwana twierdziła, że nie zawierała z powodem jakiegokolwiek umowy, nigdy też się z nim nie spotkała. Potwierdziła, iż zleciła wykonanie kilku dzieł, na które składało się wykonanie mebli do kuchni, łazienki, salonu, sypialni pokoju, pralni oraz 4 drzwi wewnętrznych w mieszkaniu przy ul. (...) w N., jednakże taką umowę zawarła w czerwcu 2012 roku z M. G. (1). Pozwana w dniu 21 czerwca 2012 roku kupiła mieszkanie, a kilka dni później oglądała sprzęt w sklepie (...) w N.. Znajdowała się tam wystawa mebli - pozwana poprosiła sprzedawcę o adres firmy, która takie meble wykonuje. Tak pozwana trafiła do firmy (...). M. G. (1) obejrzał mieszkanie i przekazał pozwanej kontakt do architekta wnętrz - A. Ć., która następnie wykonała projekt mebli i wyposażenia całego mieszkania pozwanej. M. G. (1) nie ustalił z pozwaną ceny za wykonanie mebli do wszystkich pomieszczeń i drzwi ale miała to być kwota około 40000 złotych. Pozwana miała wpłacać M. G. (1) zaliczki w miarę wykonywania przez niego prac. Pozwana podniosła, że nie żądała pokwitowań przyjęcia zaliczek, gdyż M. G. (1) był osobą poleconą przez znajomych, a pozwana darzyła go zaufaniem. Pozwana twierdziła, iż pierwszą zaliczkę przekazała M. G. (1) w dniu 30.06.2012 roku na drzwi w kwocie 4000 złotych, 2750 złotych przekazała A. Ć. na wykonanie pomiaru mieszkania laserami. Drugą zaliczkę w kwocie 15000 złotych pozwana przekazała M. G. w lipcu 2012 roku na budowie u M. P.. Trzecia zaliczka w kwocie 10000 złotych na drzwi została przekazana M. G. w sierpniu 2012 roku czego świadkiem miała być I. E.. Czwarta zaliczka została przekazana po telefonicznej prośbie M. G. końcem września 2012 roku na P. w N.. Zaliczka miała zostać przeznaczona na wykonanie karnisza w sypialni oraz mebli do pralni. W październiku 2012 roku M. G. skontaktował się z pozwaną aby przekazała mu 3000 złotych na farby i lakiery. Rozmowa odbyła się w obecności J. Z. (1), który w mieszkaniu pozwanej układał podłogę. Z tego 1000 złotych pozwana przekazała J. Z., gdyż M. G. miał w stosunku do niej dług, a 2000 złotych M. G. miał odebrać osobiście w mieszkaniu pozwanej. W listopadzie 2012 roku M. G. zwrócił się do pozwanej o udzielenie mu pożyczki w kwocie 3000 złotych z uwagi na problemy finansowe - kwota ta miała zostać rozliczona na poczet wynagrodzenia za dzieło. W grudniu 2012 roku pozwana przekazała jeszcze 500 złotych na szybę do kabiny prysznicowej, która rzekomo miała zostać rozbita co okazało się nieprawdą.

Łącznie pozwana miała przekazać M. G. (1) na poczet wykonania dzieła kwotę 40.500 złotych. Za te pieniądze M. G. miał wykonać meble do łazienki i pralni,abinę, lustro, karnisz w pokoju, meble do pokoju, 4 pary drzwi, obudowę rur z desek. Wszystkie meble wykonywał i montował M. G. (1). Pozwana oświadczyła, iż pozew traktuje jako próbę wyłudzenia nienależnego świadczenia. Pozwana nie była nigdy przez pozwanego wzywana do zapłaty jakichkolwiek kwot. E-mail z 31 października 2014 roku, zdaniem pozwanej, stanowi jedynie rozliczenie końcowe za meble, nie stanowi on wezwania do zapłaty i ponad wszelką wątpliwość nie jest to e-mail wystosowany przez M. S. ale przez M. G. (1), na rzecz którego pozwana uiszczała w 2012 roku szereg zaliczek, które zdaniem pozwanej stanowią rozliczenie za

zamówione dzieła. Pozwana podniosła, iż nie wie dlaczego powód wystawił fakturę na kwotę 41040 złotych w sierpniu 2015 roku skoro rozliczenie dokonane zostało w 2012 roku.

Pozwana podniosła nadto zarzut przedawnienia roszczenia na podstawie art. 646 k.c.

Pozwana dalej poniosła, iż powód i M. G. (1) prowadzili działalność gospodarczą pod tym samym adresem. Obecnie powód zmieniła adres na N. 708, a M. G. (1) od 2014 roku swoją działalność zawiesił. Pozwanej nie są znane ewentualne zasady wzajemnych rozliczeń między stronami.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana J. D. w dniu 21 czerwca 2012 roku zakupiła mieszkanie w N. przy ul (...) od J. K.. Kilka dni później oglądała sprzęt w sklepie (...) w N.. Znajdowała się tam wystawa mebli. J. D. poprosiła sprzedawcę o adres firmy, która takie meble wykonuje. W ten sposób pozwana trafiła do firmy (...). Na prośbę pozwanej M. G. (1) obejrzał mieszkanie. J. D. była zainteresowana kompletnym wyposażeniem mieszkania, M. G. (1) miał wykonać zabudowę meblową w całym mieszkaniu. M. G. (1) przy podobnych umowach współpracował z architektem wnętrz A. Ć., która wykonywała projekty urządzenia mieszkania. Przekazał pozwanej kontakt do A. Ć., która następnie wykonała projekt mebli i wyposażenia całego mieszkania pozwanej. Za projekt ten pozwana J. D. zapłaciła bezpośrednio A. Ć..

Dowód: częściowo zeznania świadka M. G. (1) - nagranie rozprawy z dnia 20.04.2016 roku od 00:01:57 - k. 99-103, zeznania świadka A. Ć. - nagranie rozprawy z dnia 20.04.2016 roku od 01:15:51 - k.103, zeznania świadka J. K. - nagranie rozprawy z dnia 28.07.2016 od 00:11:40 - k. 176/2, zeznania pozwanej J. D. – nagranie z rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku od 00:28:32 –k. 245.

M. G. (1) wycenił całe mieszkanie na około 100 110.000 złotych. Prace miały być wykonane etapowo. Na poczet wykonania prac M. G. (1) pobierał od pozwanej zaliczki. W pierwszym etapie wykonana została zabudowa łazienki, pralni oraz karnisz lakierowany w salonie. Za te prace pozwana J. D. zapłaciła M. G. (1).

Następnie w 2013 roku M. G. (1) zaczął mieć problemy finansowe. Komornik prowadził przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne wskutek którego zlicytowana została nieruchomość obejmująca halę, gdzie M. G. (1) prowadził działalność gospodarczą.

Nieruchomość z budynkami należącymi do M. G. (1) kupił na licytacji M. S.. Rozpoczął tam prowadzenie działalności w podobnym zakresie jaką wcześniej prowadził M. G. (1) pod nazwą (...) M. S.. W nowej firmie powoda pracowało większość pracowników M. G. (1) i on sam. Osobą, która faktycznie prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) był ojciec powoda H. S..

Dowód: częściowo zeznania świadka M. G. (1) - nagranie rozprawy z dnia 20.04.2016 roku od 00:01:57 - k. 99-103, zeznania świadka H. S. - nagranie rozprawy z dnia 2.06.2016 roku od 00:03:31 - k.144-147, zeznania świadka J. K. - nagranie rozprawy z dnia 28.07.2016 od 00:11:40 - k. 176/2, zeznania pozwanej J. D. – nagranie z rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku od 00:28:32 –k. 245, zeznania powoda M. S. nagranie z rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku od 00:01:57 –k. 244,

Po licytacji hali i faktycznej likwidacji działalności przez M. G. (1) zaprzestał on dalszego wykonywania umówionego dzieła. M. G. (1) poinformował J. D., że jego hala została zlicytowana, że nabył ją nowy podmiot. Pozwana była zdezorientowana, nie wiedziała jak wykonać dalsze prace w mieszkaniu. Pojechała wtedy do dawnej siedziby firmy (...), gdzie spotkała się z H. S.. H. S. odmówił wykonania jakichkolwiek prac po M. G. (1) wskazując, że ich firma nie dokańcza zleceń po M. G. (1) i nie kontynuuje jego działalności gospodarczej.

Pozwana nie wiedząc co ma robić, zwróciła się z prośbą o wstawiennictwo u H. S. do J. K., którego H. S. dobrze znał. Po jego rozmowie z H. S. pozwana ponownie pojechała do siedziby firmy (...). Tam w obecności M. G. (1) J. D. ustaliła z H. S., iż w drodze wyjątku, z uwagi na jego znajomość z J. K. wykona dla pozwanej zabudowę mieszkania. M. G. (1) poinformował pozwaną, że firma (...) jest nową firmą i że jest to nowe zlecenie, a pozwana będzie musiała rozliczyć się

z nowym podmiotem. Strony ustaliły, iż pozwana zapłaci na rzecz firmy (...) wynagrodzenie, nie było wówczas mowy o konkretnych kwotach. Ustalenia co do zakresu prac pomiędzy J. D., a H. S. trwały kilka miesięcy.

Do wykonania dzieła firma (...) przystąpiła jesienią 2014 roku. W mieszkaniu pozwanej przez firmę (...) zostały wykonane drzwi z ościeżnicami, szafę w pokoju syna z wyposażeniem, fronty w przedpokoju, obudowę drzwi wejściowych od wewnątrz. Prace te wykonywane były w mieszkaniu pozwanej do lata 2015 roku. Prace te wykonywane były przez M. B., M. K., a w początkowym okresie M. G. (1). Na początku 2015 roku z uwagi na konflikt z H. S. M. G. (1) przestał współpracować z firmą (...).

Wszystkie prace, na które H. S. i J. D. umówili się zostały wykonane. Pozwana nie kwestionowała zakresu ani staranności wykonania prac. H. S. nie brał od pozwanej żadnych zaliczek z uwagi na polecenie jej przez J. K.. Pozwana nie zapłaciła powodowi jakichkolwiek kwot za wykonane dzieło.

Dowód: częściowo zeznania świadka M. G. (1) - nagranie rozprawy z dnia 20.04.2016 roku od 00:01:57 - k. 99-103, zeznania świadka H. S. - nagranie rozprawy z dnia 2.06.2016 roku od 00:03:31 - k.144-147, zeznania świadka J. K. - nagranie rozprawy z dnia 28.07.2016 od 00:11:40 - k. 176/2, zeznania świadka M. K. - nagranie z rozprawy z dnia 3.03.2016 roku od 00:08:52 - k. 52-53, zeznania świadka M. B. - nagranie rozprawy z dnia 15.11.2016 roku od 00:02:51 - k. 231, zeznania świadka Z. B. - nagranie rozprawy z dnia 11.10.2016 roku od 00:01:57 - k. 207, fotografie - k. 12, częściowo zeznania pozwanej J. D. – nagranie z rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku od 00:28:32 –k. 245, zeznania powoda M. S. nagranie z rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku od 00:01:57 –k. 244.

W dniu 03.08.2015 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 41040 złotych za wykonanie i montaż szaf oraz drzwi wewnętrznych w lokalu przy ul (...).

Dowód: faktura – k. 7.

W mieszkaniu pozwanej firma (...) wykonała następujące prace: elementy okładziny ścian strona prawa i lewa (koszt 6943,55 złotych i 5390,51 złotych), oprawę wnęki strona prawa (koszt 2963,96 złotych), wejście na wprost oprawa drzwi do pokoju syna oraz drzwi (koszt 2652,82 złote), oprawa od strony łazienki (koszt 2119,53 złotych), meble do pokoju syna (koszt 7999,28 złotych), a koszty pośrednie wyniosły 820,82 złotych.

Dowód: opinia biegłego ds. meblarstwa R. C. – k. 252-291 i k. 321-333.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków powołanych w opisie stanu faktycznego, zeznań powoda M. S. oraz częściowo zeznań pozwanej J. D., dokumentów powołanych w opisie stanu faktycznego oraz opinii biegłego ds. meblarstwa.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka M. G. (1), tj. w części dotyczącej zakresu prac wykonanych przez niego w mieszkaniu pozwanej, okoliczności zawarcia umowy, skojarzenia pozwanej z A. Ć.. W tej części zeznania świadka nie są sprzeczne z zeznaniami innych świadków i samej pozwanej stąd należało obdarzyć je wiarą. Także z wiarygodnych zeznań świadka wynika, iż prace wykonane przez firmę (...) były objęte nową umową i nie były wbrew twierdzeniom pozwanej J. D. kontynuacją wcześniejszej umowy o dzieło. Takie ustalenia można poczynić ze stanowczych twierdzeń świadka o tym, że w 2013 roku poinformował pozwaną, że jego hala została zlicytowana i później, że dalsze prace wykona inna firma, z którą pozwana będzie musiała się rozliczyć. Nadto świadek zeznał, że H. S. podwyższał ceny, które on wcześniej podawał pozwanej i uzgadniał je bezpośrednio z J. D.. Ta zaś miała skarżyć się świadkowi, że ceny podawane przez H. S. są cenami znacznie wyższymi niż te, które podawał M. G. (1). Twierdzenia te wskazują, iż pozwana istotnie zawarła z firmą (...) reprezentowaną wówczas przez H. S. całkiem nową umowę o dzieło na dalsze prace w jej mieszkaniu. Świadek podał także, iż ewentualnej nadpłaty zaliczek nie przekazał powodowi. W tym kontekście zeznania świadka M. G. (1) korespondują z twierdzeniami świadka H. S. i czynią je wiarygodnymi. Niewątpliwie świadkowie ci pozostają ze sobą w konflikcie w związku z czym trudno przypisać M. G. (1) wolę zeznawania na korzyść powoda.

Sąd nie dał wiary tej części zeznań świadka M. G. (1) kiedy podawał, że pomiędzy nim a H. S. była umowa, że on nie przekazuje zaliczek, które pobrał, a dokończy prace. Wersji tej nie potwierdził świadek H. S., nadto pozostaje ona w sprzeczności z wcześniejszymi zeznaniami świadka M. G. (1), iż prace wykonywane przez firmę (...) były nowym zamówieniem, a nie kontynuacją jego wcześniejszych prac. Bezsposornie M. G. (1) nie przekazał powodowi żadnych zaliczek od pozwanej, w związku z czym powód nie uzyskał na poczet wykonanych prac żadnych kwot.

Także z zeznań świadka M. K. wynika, iż można rozgraniczyć wyraźnie dwa etapy prac - pierwszy wykonany na zlecenie M. G. (1) w 2013 roku oraz kolejny na zlecenie już H. S. na przełomie 2014 i 2015 roku. Świadek dokładnie określił jakie prace i w których etapach były wykonywane. W tym kontekście niewiarygodne są zeznania świadka H. S., kiedy podawał, że w drugim etapie prac wykonywane były prace w łazience i w pralni. Z zeznań M. K. wynika, iż w pierwszym etapie na zlecenie M. G. wykonywał zabudowę w łazience, szafkę, geberit, a w drugim etapie na zlecenie H. S. zabudowę przedpokoju, drzwi, szafę w sypialni, okładziny ścienne, zabudowę pod lustro. Z zeznań świadka, który bezpośrednio brał udział w pracach nie wynika, by w drugim etapie jakiegokolwiek prace były wykonywane w łazience czy w pralni. Także z zeznań świadka M. G. (1) wynika, iż łazienka, pralnia i karnisz w sypialni były objęte pierwszym etapem prac. Podobnie z zeznań świadka Z. B. wynika, iż na początku w 2014 roku montował m.in. w łazience pozwanej lustra i wówczas łazienka była kompletnie wykończona.

Niewiarygodne są nadto zeznania świadka H. S. oraz powoda M. S. w zakresie w jakim podawali konkretne kwoty wynagrodzenia na jakie strony umowy się. Okoliczności zawarcia umowy, jak również fakt polecenia pozwanej przez J. K. wskazywał, że konkretne kwoty wynagrodzenia wbrew twierdzeniom powoda nie zostały wówczas ustalone. Nadto powód jako profesjonalista winien zabezpieczyć możliwość dowiedzenia wysokości umówionego wynagrodzenia w sytuacji sporu z zamawiającym, czego powód w tym zakresie nie dopełnił.

W ocenie Sądu w pozostałym zakresie należało dać wiarę zeznaniom świadka H. S. i powoda jako korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym, logicznym i szczerym.

Zakres prac zleconych powodowi przez pozwaną wskutek braku umowy pisemnej zrekonstruowano na podstawie zeznań pozwanej, świadków Z. B., M. K., M. G. (1), oraz częściowo powoda oraz świadka H. S.. Powód nie wykazał żadnym dowodem by zakres zleconych mu przez pozwaną prac był szerszy niż ustalony.

Wiarygodne są także zeznania świadków M. K., J. K., Z. B., M. B. gdyż były spójne logiczne i korespondowały z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Sąd nie dał wiary jedynie tej części zeznań świadka J. Z. (1) kiedy twierdził, że M. G. (1) wykonywał meble do kuchni i przedpokoju u pozwanej J. D.. Zeznania te jako odosobnione są niewiarygodne.

Sąd nie dał wiary pozwanej J. D. kiedy twierdziła, iż przekazała M. G. (1) zaliczki na poczet wykonania prac łącznie w kwocie ponad 40.000 złotych. W ocenie Sądu brak jest obiektywnych dowodów, że taką kwotę pozwana przekazała M. G. (1). Sam świadek potwierdził pobranie zaliczek na poczet wykonania prac w kwocie około 20.000 złotych. Jednocześnie świadek nie potwierdził pobrania pieniędzy od pozwanej w sierpniu 2012 roku. W tym kontekście wątpliwe są zeznania świadka I. E. w zakresie w jakim podawała, iż widziała jak pozwana przekazywała M. G. (1) kwotę 10.000 złotych oraz że liczyła tę kwotę pieniędzy. Świadek potwierdziła także fakt przekazania świadkowi kwoty 2000 złotych i 1000 złotych na rzecz pracownika. W tym zakresie okoliczność ta nie była sporna.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania faktu przekazywania zaliczek M. G. (1). Okoliczność tę potwierdza zarówno świadek G. jak i pośrednio świadek H. S.. Natomiast kwota przekazanych zaliczek w ocenie Sądu nie została wykazana, a twierdzenie pozwanej, iż przekazała kwotę 40500 złotych jest gołosłowne i nie zostało potwierdzone żadnym wiarygodnym dowodem. Pozwana nie przedstawiła pokwitowań odbioru zaliczek, a wyjaśnienia, iż Pan G. był osobą z polecenia nie jest przekonująca. Z twierdzeń sprzeciwu wynika, iż na firmę (...) pozwana trafiła przypadkowo będąc w sklepie (...). Ponadto przy ustaleniu, iż pozwana zawarła z powodem nową umowę kwestia wysokości zaliczek przekazanych M. G. (1) jest drugorzędna.

Niewiarygodne są także zeznania pozwanej kiedy twierdziła, że podczas rozmowy H. S. powiedział do M. G. (1), że wszystko odrobi oraz że prace zostaną wykonane przez firmę (...) w ramach przekazanych świadkowi zaliczek. Jest to sprzeczne z twierdzeniami M. G. (1), że miała być to nowa umowa oraz że pozwana miała rozliczać się wyłącznie z H. S..

W pozostałym zakresie zeznania pozwanej należało uznać za wiarygodne, w szczególności co do zakresu prac wykonanych przez firmę (...) oraz tego, że prace zlecone firmie (...) zakończyła, pozwana je odebrała, a ich jakości wykonania nie kwestionowała.

Dowód z zeznań świadka J. B. został przez pozwaną cofnięty w związku z czym Sąd pominął dowód z zeznań tego świadka (k. 104).

Sąd podzielił opinię biegłego ds. meblarstwa R. C. - opinia jest spójna, rzeczowa, fachowa. Strony ostatecznie nie kwestionował ustaleń biegłego i wyceny prac. Powód jedynie podnosił, iż strony miały prawo w ramach swobody umów ustalić wyższą niż przeciętną kwotę wynagrodzenia za wykonane prace. Nadto powołał się na fakt skomplikowania prac, co podrażało koszty ich wykonania.

Biegły ustalił wartość całości wykonanych prac, na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd ustalił wartość prac wykonanych przez firmę (...).

Dokumenty złożone do akt sprawy należało uznać za wiarygodne jako, że ich treść nie była przez strony kwestionowana.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Niespornie strony procesu łączyła umowa o dzieło. Art. 627 k.c. stanowi, iż przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Bezspornie pozwana J. D. zawarła pierwotnie umowę o dzieło polegającą na wykonaniu wyposażenia i mebli do mieszkania przy ul. (...) w N. z firmą (...). Umowa ta na skutek problemów finansowych M. G. (1) i zlicytowania jego hali, w której prowadził działalność gospodarczą została wykonana jedynie w części. Pozwana nadpłaciła poprzedniemu wykonawcy kwotę na wynagrodzenie- ma zatem do niego roszczenie o zwrot nienależnie pobranych świadczeń. W ocenie Sądu nie ma jednak żadnych podstaw by domagać się rozliczenia kwot zaliczek, których wysokość nie została wykazana, w ramach nowego stosunku prawnego jaki zawarła z pozwaną z powodem M. S., reprezentowanym wówczas przez ojca H. S..

Z zeznań samej pozwanej J. D. wynika, iż po tym kiedy dowiedziała się, że firma (...) będzie „zlicytowana”, M. G. (1) unikał jej, chował się przed nią. Wówczas J. D., jak sama zeznała, zorientowała się, że M. G. (1) nie wykona umówionego dzieła. Pojechała wtedy do siedziby dawnej firmy (...). G., gdzie w rozmowie z H. S. usłyszała, że firma (...) nie dokończy wcześniejszej umowy, gdyż nie dokańczają zleceń po M. G. (1). Dopiero na skutek interwencji J. K. H. S. podjął się wykonania dalszych prac, zaznaczając jednak, że nie dokańcza prac po M. G. (1). Z twierdzeń tych wynika jednoznacznie, że dla pozwanej J. D. było jasne, że M. G. (1) i M. S. prowadzą dwie różne działalności, i że firmy te nie są ze sobą w żaden sposób powiązane. Wiedziała również od M. G. (1), że jego działalność „została zlicytowana”. Pozwana musiała mieć zatem świadomość, że zlecając firmie (...) wykonanie dalszych prac w swoim mieszkaniu, de facto zawiera nową umowę o dzieło na wykonanie konkretnych prac – zabudowy korytarza, wykonanie drzwi wewnętrznych, zabudowy w pokoju syna. M. G. (1) poinformował także pozwaną, że teraz rozliczyć będzie musiała się z firmą (...).

Umowa o dzieło jest niewątpliwie umową wzajemną.

Poza sporem jest, iż powód ze swojego zobowiązania wywiązał się, wykonał prace objęte umową. Prace te zostały odebrane bez zastrzeżeń, a pozwana nie zgłaszała żadnych wad wykonanego dzieła. Skoro zatem powód wykonał swoją część umowy pozwana jest zobowiązana do zapłaty umówionego wynagrodzenia.

W kontekście wynagrodzenia podkreślić trzeba, że strony nie zawarły umowy na piśmie w związku z czym w chwili obecnej nie można ustalić kwoty na jaką strony finalnie się zgodziły. Zeznania stron w tym zakresie są całkowicie rozbieżne bowiem pozwana twierdziła, że nie miała płacić żadnych kwot gdyż wszystko miało zostać wykonane w ramach zaliczek przekazanych M. G. (1), z kolei powód twierdził, że strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie około 38000 złotych. Są to twierdzenia sprzeczne. Dowodem na wysokość umówionego wynagrodzenia nie jest e-mail wysłany przez M. G. (1) w dniu 31 października 2014 roku bowiem bezspornie powstał on już po wykonaniu przynajmniej części prac, kwota ta nie znajduje także potwierdzenia w zeznaniach pozwanej czy świadków. W takiej sytuacji, skoro nie da się ustalić, na jakie wynagrodzenie strony zgodnie się umówiły należało skorzystać z reguł kodeksowych.

Zgodnie z art. 628 § 1 k.c. jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie.

Z opinii biegłego R. C. wynika, iż średnia wartość prac wykonanych przez firmę (...) wynosiła 28890,47 złotych i taką kwotę Sąd uwzględnił w ramach wynagrodzenia należnego powodowi od pozwanej. Od kwoty wyliczonej przez biegłego w wysokości 34672,40 złotych odjąć należało kwoty 4707,12 zł za meble do łazienki, 653,86 zł za osłonę karnisza i 420,95 złotych za regalik w pralni gdyż tych prac nie wykonywała firma (...), ale prace te zostały wykonane w ramach pierwszej umowy o dzieło zawartej pomiędzy pozwaną J. D. a M. G. (1). Zatem wynagrodzenie średnie za prace wykonane przez firmę (...) wynosiło 28890,47 złotych i taką kwotę wynagrodzenia Sąd zasądził od pozwanej J. D. na rzecz powoda M. S. z odsetkami ustawowymi od dnia 7 sierpnia 2015 r tj. dnia następnego po dacie płatności wskazanej na fakturze (k. 7), na podstawie art. 481 k.c.

W pozostałym zakresie jako nieuzasadnione i niewykazane Sąd powództwo oddalił.

Niezasadny okazał się podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia oparty na przepisie art. 646 k.c. statuującym dwuletni okres przedawnienia roszczeń z umowy o dzieło. Wskazać w tym kontekście należy, iż nieprawdziwe okazały się twierdzenia pozwanej, iż umowa została wykonana w 2013 roku. Z bezspornych zeznań samej pozwanej złożonych na rozprawie wynika, iż prace związane z wykonaniem umowy zawartej z firmą (...) trwały jeszcze wiosną 2015 roku. Pozew w niniejszej sprawie wpłynął w dniu 13 października 2015 roku. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia stało się wymagalne z chwilą oddania dzieła co nastąpiło wiosną 2015 roku, zatem do dnia 23 października 2015 roku dwuletni termin przedawnienia roszczenia nie upłynął.

O powyższym orzeczono w pkt I i II wyroku na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód uzyskał około 70% roszczenia pierwotnego. Poniósł koszty w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2400 złotych opłaty od pozwu w kwocie 2052 złotych, opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych – łącznie kwotę 4469 złotych. Powodowi należy się od pozwanej zwrot 70% tej kwoty tj. 3128,30 złotych. Pozwana z kolei poniosła koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2400 złotych i opłaty skarbowej w kwocie 17 złotych oraz zaliczki w kwocie 750 złotych łącznie 3167 złotych. Z tej kwoty należy się jej od powoda zwrot 30% poniesionych kosztów tj. kwoty 950,10 złotych. Kompensując należne stronom wzajemnie kwoty kosztów pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 2178,20 złotych ((...),30 – 950,10).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt III wyroku.

O wydatkach orzeczono w pkt IV i V na zasadzie art. 100 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wydatki na opinie biegłego łącznie wyniosły kwotę 3757,52 złotych - 3220,37 złotych (k. 306) i 537,15 złotych (k. 340). Stosując zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów 70% tej kwoty winno obciążać pozwaną, 30% powoda. Mając na uwadze, iż pozwana uściła zaliczkę na poczet opinii biegłego kwotę ją obciążającą pomniejszono o tą zaliczkę.

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

(...)